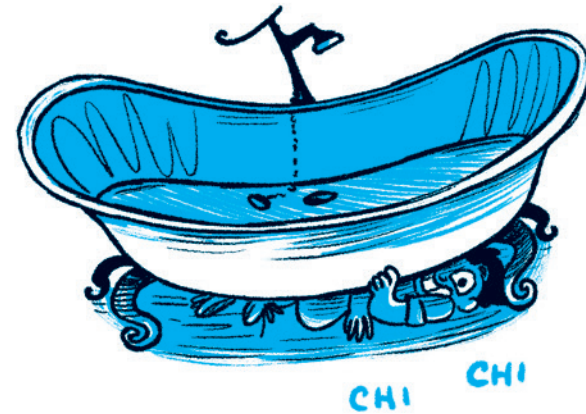

Sibyla Pavouková a její apukalopsa

Jestli si myslíte, že náš prcek je výjimečnej jenom tím, že má pořád vtipný otázky, jste na velkým omylu. Náš Tomášek si totiž kdykoli jen tak zmizí. Zezačátku se schovával například za skříňku v ložnici a my jsme dělali, jakože ho hledáme. Chodíme okolo té skříňky, nakukujeme pod postele, za záclonu, máma dokonce otevře i skříň, aby měl prcek radost, jak je neviditelnej. Potom se můj brácha zlepšil. Nacpal se například pod vanu v koupelně, protože máme takovou starožitnou na lvích nohách.

Tenhle byt zdědil náš táta po pradědu Pavlovi a bylo mu líto tu vanu vyhodit. Nikdy pod ní nic není, jenom občas náš prcek. Vydrží tam i hodinu. Minule jsem přistihla mámu, jak si sedí v křesílku, nohy má natažené na taburetě a usrkává si z kávy. Přitom o Tomášovi moc dobře věděla, ale schválně dělala, že neví! Občas vykřikla: „Kde je můj Tomášek? Pod stolem v obýváku není!“

Vlastně ani není pravda, že by pod vanou nic nebylo.

Asi před měsícem zpod ní Tomáš vylezl a držel v ruce skleněnou kouli, která na jedné straně vypadala jako oko.

„Není to oko pradědy Pavla?“ zeptal se prcek, kterej pradědu nikdy neviděl, znal ho jen z řeči mámy a táty.

„Ukaž,“ řekl táta a zamyslel se. „Vážně to tak vypadá,“ dodal a kroutil hlavou. „Praděda Pavel už dávno nežije, ale jeho umělé oko ho přežilo!“

„To není možný,“ zamrmlala máma a prohlížela si zvláštní kouli. „Co by dělalo pradědovo oko sedm let pod naší vanou?“

„Možná mu při koupání vyskočilo a zakutálelo se pod